

STRUCTURA DISCURSULUI POLITIC FESTIV

R ZVAN S FTOIU
Universitatea din Ploiești

1. Introducere

Discursul politic este o formă de comunicare al cărei scop este în principal acela de a convinge și numai în subsidiar de a descrie o realitate. De cele mai multe ori, descrierea realității este folosită de actorul politic pentru a crea distanțe între el și alții. Analizând o serie de discursuri politice, Gelsumini (2007: 23) afirmă că acestea tind să respecte o „schemă binară fixă”. Altfel spus, discursul politic se realizează și se actualizează între doi poli: pe de o parte suntem *noi*, cei care producem discursul dominant, pe de altă parte se află *ceilalți*, al căror discurs sau ale căror acțiuni încercăm să le invalidăm. Astfel, *discursul nostru* este întotdeauna valorizat pozitiv, fiind singurul care poate oferi perspectiva corectă, adevărată, în timp ce *discursul celorlalți* este invariabil valorizat negativ, fiind considerat eronat și contraproductiv (Duda 2009: 18–19). Adoptarea unui comportament comunicativ bazat pe doctrina celor două principii (maniheism) – bine/rău, nou/vechi, plus/minus, sus/jos – poate fi susținut până la un anumit punct.

Momentele festive generează forme discursive specifice care au o serie de particularități. În această lucrare, vom identifica și comenta structura discursurilor politice festive pe baza unui corpus alcătuit din discursuri prezidențiale (preluate de pe site-ul www.presidency.ro) rostite cu ocazia Zilei Naționale a României, 1 Decembrie, în perioada 2005-2009.

2. Structura discursurilor politice festive

Din perspectivă pragma-lingvistică (Ilie 2005), discursul parlamentar poate fi încadrat unui tip discursiv mai larg, discursul politic. La rândul său, discursul politic poate fi definit ca un „vector al interacțiunii sociale” (Cimpoșu 2003) care presupune trei etape: acceptarea, consimțământul și adeziunea la valorile propuse (cooperarea).

Din perspectiva retoricii politice (Ilie 2005), discursul cere unei audiențe să ia o decizie în legătură cu o anumită acțiune viitoare în urma evaluării avantajelor și a dezavantajelor pe care le poate avea acea acțiune. Discursul politic nu este un monolog, ci este un dialog care se desfășoară „cu încetinitorul”, un dialog în care actanții își pregătesc minuios argumentele și contraargumentele înainte de a lua cuvântul. Dacă acceptăm ideea conform căreia politica este o piesă de teatru, putem afirma că actorii principali (oamenii politici) folosesc limbajul pentru „a induce spectatorului politic opinii și atitudini care să favorizeze realizarea elurilor politice proprii” (Neu 2002: 231).

Momentele festive oferă actorilor politici ocazia de a se manifesta ca reprezentanți ai unei națiuni. Astfel, în primul rând sunt elogiabile evenimentele istorice de mare importanță pentru poporul din care fac parte. Mijloacele verbale utilizate operează la nivel emoțional,

reorientând percepțiile negative și simplificând realitatea expusă. Altfel spus, limbajul nu trebuie să fie perceput ca politic pentru a fi pe deplin eficient (Neu 2002: 231).

2.1. Formulele de adresare

Rolul asumat de actorul politic, acela de porta-voce a unei națiuni, este marcat la nivelul discursului prin formulele de adresare. În comentariul nostru, pornim de la observația că adresarea este *reciprocă* (Brown, Gilman 1960), în sensul că formulele de adresare folosite de doi sau mai mulți vorbitori sunt aceleași sau echivalente. În cazul discursului politic, definit ca un „dialog încetinit”, avem numai realizarea primei părți a unei perechi de adiacențe virtuale, care se completează la nivelul fiecărui receptor.

În discursurile propuse spre analiză, am observat că au fost utilizate trei formule de adresare, pe care le prezentăm în ordinea frecvenței:

- (a) adjectivul *drag* + substantivul *român* (cinci utilizări);
- (b) adjectivul *drag* + substantivul *compatriot* (trei utilizări);
- (c) adjectivul *drag* + substantivul *cetățean* (o utilizare).

În unele cazuri, formulele de adresare poartă și amprenta contextului în care au fost utilizate – recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României. Astfel, Președintele se adresează și invitaților, membrii ai corpului diplomatic, cu formula „distinși invitați”. Spre deosebire de adresarea către conaționali, care este prefăcută de adjectivul *drag*, adresarea către invitați este mult mai protocolară, fiind utilizat adjectivul *distins*. Alegerea celor două adjective este strategică: *drag* are un grad mai înalt de afecțiune decât *distins*, implicându-l pe emițtor mai mult în mesaj, în timp ce *distins* este utilizat emfatic, pentru a exprima aprecierea, mulțumirea față de cei care iau parte la momentul festiv.

Invocarea explicită a unei categorii specifice (engl. *membership categories*) este relevantă pentru înțelegerea modului în care vorbitorul (Președintele) își va construi întregul discurs. Vorbitorii nu apelează des la categorii, însă atunci când o fac există o motivație precisă. În discursul politic festiv, Președintele se referă explicit la trei categorii – *compatriot*, *român*, *cetățean* – bazându-se pe faptul că „există anumite activități, drepturi, obligații și competențe care sunt proprii membrilor categoriei invocate” (Pomerantz, Mandelbaum 2005).

Fiecare categorie invocată prezintă o serie de particularități. Astfel, prin folosirea substantivului *compatriot*, vorbitorul creează legături cu mulțimea, își asumă un statut egal cu cel al auditorilor și, în același timp, întărește gradul de afecțiune. Prin folosirea substantivului *român*, vorbitorul numește națiunea careia îi se adresează, însă nu mai creează legături cu mulțimea, ci este evident că vorbitorul are un statut superior, transformându-se în porta-voce al unei întregi națiuni. Spre deosebire de substantivul *compatriot*, *român* aduce cu sine un întreg set de valori și principii care nu mai trebuie menționate, ci sunt de la sine înțelese.

Dacă ar fi să comparăm cele două categorii, am putea spune că prima categorie analizată (*compatriot*) are cel mai înalt grad de afecțiune, implicându-i în mod egal atât pe vorbitori, cât și pe auditori, în timp ce categoria *român* este mult mai complexă, putând fi decodată pe deplin și în adevărul ei înțeles numai de către cei care aparțin naționalității identificate.

Vorbitorii din diverse spații culturale atașază diferite valori categoriilor, astfel încât menționarea unei anumite categorii poate avea înțelesuri pozitive sau negative. De altfel, în discursul festiv din 2007, Președintele României aduce în prim-plan categoria *român* care a suferit modificări în sens negativ într-una din rîndurile spațiului comun european:

- (1) „[...] există români care, în Europa, sunt obligați să sufere de pe urma faptului că **sunt români**, din cauze pe care nu vreau să le reamintesc aici. Lor vreau să le transmit că toți cetățenii României sunt cetățeni europeni, cu drepturi și obligații identice cu ale tuturor cetățenilor europeni. Nimeni, niciodată, nu are dreptul să pună în discuție aceste drepturi cântărite de noi, românii, ca națiune.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2007)

Cea de-a treia categorie invocată în formulele de adresare, *cetățean*, are probabil cel mai scăzut grad de implicare afectivă, rezumându-se la identificarea drepturilor și a obligațiilor unei persoane față de statul din care face parte. Folosit într-un context mai precis, formula de adresare are valoarea unui hiponim:

- (2) „Bine vă-am găsit, **dragi cetățeni ai Albei Iulia**, dragi români.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

De altfel, acesta este singurul discurs dintre cele selectate pe criteriul ultimilor cinci ani care a fost rostit la Alba Iulia cu ocazia sărbătoririi a 90 de ani de la Unirea înfăptuită la 1 Decembrie. Alegerea Președintelui României de a se adresa mai întâi cetățenilor din Alba Iulia este una strategică: captarea atenției și a bunăvoinței auditoriului principal.

2.2. Identificarea momentului festiv și situarea istoric

Odată ce atenția a fost captată prin formula de adresare, discursul festiv continuă prin identificarea momentului festiv. Din analiza discursurilor, am putut identifica două tehnici caracteristice, care pot fi utilizate independent sau concomitent:

(a) Momentul festiv este pur și simplu numit (*sărbătorim/este Ziua Națională*) și ulterior pus în relație cu o serie de aspecte pozitive: „cea mai puternică expresie a bunăvoinței românilor”, „ne gândim [...] la tradiția poporului român în care putem găsi destule motive de mândrie”, „un prilej de bucurie”, „cel mai important eveniment pe care l-a trăit națiunea română” (exemplele 3, 4, 5, 6);

- (3) „Anul acesta, peste numai două zile, sărbătorim 90 de ani de la Marea Unire. Este momentul de cea mai puternică expresie a bunăvoinței românilor de a-și realiza Unirea.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)
- (4) „Ziua Națională este ziua fiecărui român, este ziua fiecărui cetățean al României. În astfel de momente trebuie să ne gândim la istorie, la istoria unității noastre statale, la tradiție, la tradiția poporului român în care putem găsi destule motive de mândrie și din care avem destule lecții de învățat.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2007)
- (5) „Anul acesta, mai mult ca oricând, Ziua Națională este un prilej de bucurie, dar și un moment de bilanț și de privire lucidă spre viitor.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)
- (6) „Sărbătorim astăzi ultima Zi Națională în afara Uniunii Europene. Începând cu anul viitor, Ziua Națională – la 1 Decembrie – și Ziua Europei – la 9 Mai – vor sta împreună în calendarul oficial al sărbătorilor românilor. Celebrăm 88 de ani de la cel mai important eveniment pe care l-a trăit națiunea română în secolul 20: nașterea României Mari”. (Discursul Președintelui României laedină Solemnă Comună consacrată sărbătoririi Zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională a României, București, 30 noiembrie 2006)

(b) Momentul festiv este descoperit printr-o „tehnică balzaciană”, a telescopului (exemplele 7, 8), trecându-se în revistă câteva puncte de referință din istoria României.

- (7) „27 martie 1918, Chișinău. Declarație de unire a Basarabiei.
28 noiembrie 1918, Cernăuți. Declarație de unire a Bucovinei.
1 decembrie 1918, Alba-Iulia. Marea Adunare Națională a proclamat unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dăni, cu România.
Se împlinesc 87 de ani de la înfiptuirea Marii Uniri, punctul culminant al procesului de afirmare a identității noastre naționale, un triumf al principiului autodeterminării națiunilor, moment ce reprezintă „suma istorică” a existenței în timp a poporului român.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2005)
- (8) „1 Decembrie 1918 a fost piatra de temelie a evoluției noastre moderne. Alba Iulia este capitala Unirii, pentru că aici s-au petrecut evenimente care justifică această denumire pentru Alba Iulia. Aici a intrat triumfal voievodul Mihai Viteazul, aici a avut loc Adunarea Națională de la 1 Decembrie 1918, aici a fost încoronat regele Ferdinand și regina Maria. Iată elemente care fac pentru veșnicie din Alba Iulia capitala Unirii. Unirea nu a fost un moment care a venit să fie marcat de evenimente care să pregătească acest moment. Prima încercare de unire a Principatelor sub voiașă și sabia lui Mihai Viteazul este un moment important al actului ce se pregătea. A urmat unirea principatelor din 1859 și, în sfârșit, unirea Basarabiei și Bucovinei cu România, la 1 Decembrie 1918. Toate aceste evenimente au fost cele care au așezat temelia României de astăzi.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

Diferența dintre cele două tehnici constă în rapiditatea introducerii auditoriului în esența discursului. Prin intermediul primei tehnici, numirea momentului festiv, vorbitorul își creează mai repede oportunitatea de a face comentarii evaluative pozitive, elogioase la adresa evenimentului sărbătorit. Prin intermediul celei de-a doua tehnici, vorbitorul pregătește auditoriul, îl determină să conștientizeze importanța momentului sărbătorit și ulterior se lansează în comentarii evaluative pozitive.

În strâns legătură cu identificarea momentului festiv este situarea istorică a evenimentului sărbătorit. Există cel puțin trei tehnici prin care vorbitorul poate face apel la istorie:

(a) evocarea unor personalități îi permite vorbitorului să identifice și să comenteze o serie de valori și principii care nu s-au perimat în timp;

- (9) „Cu certitudine voiașă a românilor a fost tradusă prin principii și valori de oameni politici dedicați României, dedicați voiei ei poporului român. Și aici nu putem să nu amintim de Iuliu Maniu, de I.C. Brătianu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida Voievod, episcopul Miron Cristea, sau episcopul Iuliu Hossu. Sunt acei oameni care au tradus voiașă a românilor în principii, principii care au fost stabilite la 1 decembrie 1918, pe care le găsim și astăzi la fel de valabile: România stat național, România stat unitar, România stat suveran.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

(b) oferirea de citate conferă autenticitate discursului și îl legitimează pe vorbitor să se transforme în porta-vocea națiunii;

- (10) „Momentul 1 decembrie 1918 nu este doar actul de vârmirire unității statale a românilor, ci și formularea unui contract bazat pe valori și principii care sunt valabile și astăzi. Astfel, Rezoluția Adunării Naționale de la Alba-Iulia vorbește despre: „deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare”, „egala îndreptare și deplină libertate confesională”, „înfiptuirea de vârmirire a unui regim democratic”, „libertate de presă, asociere și întrunire”, precum și despre principiile necesare soluționării dimensiunii sociale a modernizării”. (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2007)
- (11) «Cu 88 de ani în urmă, Iuliu Maniu rostea, la Alba Iulia, următoarele cuvinte: „Dacă privim îndeaproape suferințele îndurate de neamul românesc, dacă ne amintim de sângele vărsat, nu ținem cum știm mulțumim lui Dumnezeu că ne este dat nou, celor din generația de acum, să trăim aceste timpuri de înflorire”. Astăzi, trăim iarăși „timpuri de înflorire”, adică de schimbare în bine a destinului nostru.» (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)

(c) numirea evenimentului din trecut și punerea lui în relație cu un alt eveniment din istoria recentă, nenumit, vorbitorul făcând apel la un fond comun de cunoștințe pentru a presta implicarea auditoriului în discurs.

- (12) „La 1 decembrie 1918, România împlinea un ideal care ceruse uriașe sacrificii. Acum ne apropiem de împlinirea altui deziderat, care a pretins și el eforturi consistente. Atunci, ca și acum, românii au împlinit aceleași scopuri majore, au fost uniți și au mers până la capăt, de la început puțini credeau că asemenea ambiții s-ar putea consfinții.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)

Discursul politic festiv are un pronunțat caracter ritualic, fiind actualizat numai în momentele de sărbătoare pentru o anumită naștere. Din punct de vedere antropologic, ritualul este „o activitate repetitivă, standardizată din punct de vedere cultural, cu un caracter primordial simbolic, destinat influențării acțiunilor umane” (Kretzer 2002: 22). Din punct de vedere pragmatolingvistic, ritualul oferă actualizări variate la nivelul mijloacelor verbale, al cărui principal scop este asigurarea coeziunii sociale. Altfel spus, discursul politic festiv este un ritual cu dimensiune interacțională și cu efect coagulant. Principala funcție a unui astfel de discurs ar trebui să fie detensionarea atmosferei politice prin apelul, la nivel lingvistic, la strategii ale politicii pozitive.

Ritualul îl face pe individ să înțeleagă lumea în care trăiește, prin raportarea permanentă a trecutului la prezent și a prezentului la viitor (Jeanu 2009: 171). De altfel, discursurile festive analizate sunt organizate în jurul axei temporale trecut (prezentat invariabil drept glorios) – prezent („din realitatea românească fac încă parte și războiul, corupția, incompetența”) – viitor (prezentat ca timp al încrederii).

2.3. Adresarea mulțumirilor și a urilor

Din analiza discursurilor festive, am observat faptul că, fie imediat după situarea istorică, fie în ultima parte, vorbitorul adresează mulțumiri unor persoane sau instituții care au contribuit la conturarea momentului festiv. Aceasta este o strategie a politicii pozitive, folosită de vorbitor pentru a crea o atmosferă de solidaritate.

Ceea ce atrage atenția este modalitatea de formulare a mulțumirilor – într-o manieră destul de ambiguă, prin actualizarea unor categorii (*înaintași, parteneri, aliași, eroi, cei care s-au sacrificat/jertfit*).

- (13) „Cu certitudine voia românilor a fost tradus prin principii și valori de oameni politici dedicați României, dedicați voiei ei poporului român. Și aici nu putem să nu amintim de Iuliu Maniu, de I.C. Brătianu, Vasile Goldi, Alexandru Vaida Voievod, episcopul Miron Cristea, sau episcopul Iuliu Hossu. [...] Pentru toate acestea trebuie să **mul umim înainta ilor noi tri**, dar în egală măsură și românilor care astăzi iese pe aceste pământuri, precum și românilor de pretutindeni, ei poartă în suflet dragostea de țară, patriotismul, iubirea pentru valorile naționale, iubirea pentru principii, iubirea pentru istorie, iubirea pentru cultură.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)
- (14) «Punem în fața noastră o nouă provocare, o nouă misiune după decembrie 1989. **Cei care s-au sacrificat** atunci sunt primii spre care se îndreaptă recunoștința noastră. Lor le datorăm libertatea de a ne alege calea spre o existență demnă, civilizată și tot mai prosperă. Orice victorie își are eroii săi. Omagiul nostru se îndreaptă spre toți **cei care s-au jertfit** pentru ca poporul nostru să fie liber, spre **cei care au războiaie**, spre **cei uciși în închisorile comuniste**, spre cei care, în decembrie 1989, au ardat forța lui „De teaptă-te române”!» (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)

Pe de o parte, exprimarea bazată pe categorii destul de vagi este determinată de faptul că nu pot fi numiți toți cei care ar trebui să primească mulțumiri deoarece sunt prea mulți. Este posibil ca utilizarea categoriei să dezambiguizeze actul de vorbire dacă este folosit anaforic, vorbitorul referindu-se la persoane menționate anterior în discurs (exemplul 13). Pe de altă parte, actul de vorbire este unul simbolic, menit să creeze legături de empatie exclusiv la nivelul audienței, deoarece receptorii nu mai sunt în viață (exemplul 14).

Ultima parte a discursurilor festive analizate este dedicată formulării și adresării de urări. De cele mai multe ori, urările au forma unui conjunctiv cu valoare de imperativ și pun în valoare eul pozitiv al interlocutorului, constituindu-se astfel într-o marcă politeică pozitivă, de solidaritate.

Uneori, urarea standardizată „La mulți ani!” este precedată de formularea unui deziderat (exemplul 15) sau de adresarea de urări conexe (exemplele 16, 17).

- (15) „**Sper ca**, peste 12 ani, când vom celebra un secol de la Marea Unire din 1918, **noi, toți românii, să trăim într-o țară mai bogată, prosperă, care să permită fiecărui român să își realizeze aspirațiile**. La mulți ani, România, la mulți ani români din toată lumea!” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)
- (16) „La marea sarbătoare a românilor, **vă urez tuturor sănătate, fericire, prosperitate, bună stare în casa fiecăruia, familiei care să se iubească, solide**, în același timp, vă spun tuturor La mulți ani! La mulți ani, România!” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2005)
- (17) „**Le doresc tuturor cetățenilor României sănătate, belșug, în alegere, aplecare către problemele comunității și suflet generos față de cei aflați în dificultate**. La mulți ani, România! La mulți ani, români, oriunde v-ați afla pe Pământ!” (Discursul Președintelui României laedină Solemnă Comunală consacrată sărbătoririi Zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională a României, București, 30 noiembrie 2006)

Kerbrat-Orecchioni consideră că atunci când emitorul recurge la un „mic cadou verbal”, el riscă să atenteze la eul negativ, la independența interlocutorului (Dumitrescu 2003). Pentru a restabili echilibrul, receptorul poate recurge la o mișcare conversatională care implică

reciprocitatea. Discursul festiv are formă monologică, însă el poate fi analizat și din perspectivă interacțională, în sensul că vorbitorul inițiază un dialog între el și audiență. Astfel, răspunsurile la urările formulate de vorbitor pot veni din partea fiecărui individ care a recepționat mesajul.

3. Concluzii

În această lucrare, am identificat și comentat structura discursurilor festive selectate spre analiză și am surprins o serie de particularități ale acestora. Astfel, am analizat mai întâi modalitățile de realizare a formulelor de adresare, apoi am identificat principalele tehnici de identificare a momentului festiv și situare istorică, pentru că, în final, s-a ne oprim asupra modalităților de realizare a actelor de vorbire finale, adresarea de mulțumiri și formularea urărilor. Din punctul de vedere al compoziției, discursurile festive analizate prezintă elemente retorice clasice (Rovența-Frumușani 2000: 20): exordiu (captarea audienței, în mod particular, prin formulele de adresare), propositio (identificarea momentului festiv), narratio (situarea istorică și nararea unor fapte), peroratio (pregătirea pentru finalul discursului) și indignatio (apelul la compasiune din partea audienței prin adresarea mulțumirilor). Elementul care lipsește, confirmatio (momentul probei), este tocmai caracteristică menționată la începutul acestei lucrări: scopul unui discurs festiv este acela de a aduce elogii, de a crea o atmosferă de solidaritate, nu de a consolida argumentele proprii și de a le pune în contrast sau de a le respinge pe cele ale adversarului.

Am propus aici o analiză integrativă a discursurilor politice festive, însă consider că materialul selectat oferă șansa unor investigații amănunțite care pot fi puse în relație cu practici discursive la nivel interacțional. Nu emitem nici pretenția că am epuizat subiectul propus spre analiză, ci credem că discursul politic festiv merită investigat mai departe pentru a-i descoperi și alte caracteristici.

Am pornit de la premisa că discursul festiv este, în primul rând, un discurs de elogiere. Din analiza modului de organizare, am putut observa că acest discurs respectă etapele canonice, cu excepția componentei *confirmatio*. Am afirmat astfel că scopul unui discurs festiv este acela de a crea o atmosferă de solidaritate, nu de a consolida argumentele proprii și de a le pune în contrast sau de a le respinge pe cele ale adversarului.

SURSE

http://www.presidency.ro/?_RID=ag&id_cat=2&tip=toate&exp5=presa (site accesat la data de 3 decembrie 2009).

BIBLIOGRAFIE

- Brown R., Gilman A., 1960, „The pronouns of power and solidarity”, în Sebeok, Thomas A. (ed.) 1960: 253–276.
- Brown, Keith (ed.), 2006, *Encyclopedia of Language and Linguistics*, 2nd edition, vol. 9, Oxford, Elsevier.
- Cimpoeșu, Petru, 2003, „Claritate și ambiguitate în discursul politic”, *Timpu*, an IV, nr. 51 (martie 2003), p. 18.
- Cosenza, Giovanna (coord.), 2007, *Semiotica della comunicazione politica*, Roma, Carocci.
- Duda, Gabriela, 2009, „Limbajul politicienilor: între violență și deriziune”, în Tomescu (coord.) 2009: 17–44.
- Fitch, Kristine L., Robert E. Sanders (eds.), 2005, *Handbook of Language and Social Interaction*, Mahwah, NJ, Lawrence Erlbaum.
- Gelsumini, A., 2007, „Tendenze generali 1-5”, în Cosenza G. (coord.) 2007: 17–36.

- Hickey Leo, Miranda Stewart (eds.), 2005, *Politeness in Europe*, Clevedon, Multilingual Matters.
- Ilie, Cornelia, 2005, „Politeness in Sweden: Parliamentary forms of address”, în L. Hickey and M. Stewart (eds.) 2005: 174–188.
- Jeanu, Ioana, 2009, „Tehnici repetitive de persuasiune în discursul festiv prezidențial”, în Tomescu (coord.) 2009: 169–174.
- Neu, Nicoleta, 2002, „Specificul strategiei argumentative în discursul politic”, *Dacoromania*, serie nouă, VII-VIII, Cluj-Napoca, p. 231–238.
- Pomerantz, Anita, Jenny Mandelbaum, 2005, „Conversation Analytic Approaches to the Relevance and Uses of Relationship Categories in Interaction”, în Fitch, Kristine L., Robert E. Sanders (eds.) 2005: 149–171.
- Sebeok, Thomas A. (ed.), 1960, *Style in language*, Cambridge, MA: Massachusetts Institute of Technology.
- Tomescu, Domnița (coord.), 2009, *Limbajul politic românesc actual*, Ploiești, Editura Universității Petrol-Gaze din Ploiești.

The Structure of the Festive Political Discourse

Festive moments bring about discursive forms that have a series of characteristics. In the first part of the present paper, we identified and commented upon the main characteristics of festive political discourses on the basis of a corpus made of several Presidential speeches that were delivered on the occasion of the National Day of Romania, December 1st, in the last five years (2005–2009). Thus, we focused our attention on forms of address as means of *captatio benevolentiae*, event identification, as well as achieving the speech acts of *thanking* and *wishing* in the end of the speech. Political speeches are used the moment the main actor's aim (political figure) is to influence public opinion, trying to get the electors (s)he is the best man of the moment. Festive moments bring about speeches whose main aim is, at least at first sight, to describe a present reality as opposed to a reality that happened some time ago, while influencing the audience is left aside.